

Sygn. akt II Ka 64/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 kwietnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO **Anna Łaszczych**

Sędziowie SO **Artur Bobiński**

SO **Magdalena Dąbrowska** (spr.)

Protokolant **Luiza Ustaszewska- Sęk**

w obecności Prokuratora **Andrzeja Ołdakowskiego**

po rozpoznaniu w dniu 08 kwietnia 2014r.

sprawy przeciwko **A. P.**

oskarżonemu o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

z powodu apelacji obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 09 stycznia 2014r. w sprawie IIK 1407/13

orzeka:

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- a. uchyla zawarte w pkt. 1,2 i 3 wyroku orzeczenie o karze pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i grzywny;
- b. na podstawie art.178 a § 1 k.k. wymierza oskarżonemu A. P. karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych
- c. orzeczony w pkt. 4 wyroku środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym obniża do lat 2 (dwóch) wyłączając kategorię (...).

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem opłaty za obie instancje i 20 (dwadzieścia) złotych tytułem kosztów za postępowanie odwoławcze

Sygn. akt II Ka 64/14

UZASADNIENIE

A. P. został oskarżony o to, że w dniu 16 listopada 2013r o godzinie 23.20 kierował pojazdem mechanicznym marki F. (...) o nr rej. (...) na drodze publicznej w O. na ul. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości przy stwierdzonej zawartości

alkoholu w wydychanym powietrzu z wynikiem I badanie – 1,13 mg/l, II badanie – 1,20 mg/l, III badanie – 1,21 mg/l, to jest o czyn z art. 178a§1 kk.

Wyrokiem z dnia 9 stycznia 2014r wydanym w sprawie II K 1407/13 Sąd Rejonowy w Ostrołęce uznał oskarżonego za winnego zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178a§1 kk skazał go i wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Wykonanie tak orzeczonej kary Sąd warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata, a nadto na podstawie art. 71§1 kk orzekł od oskarżonego grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych przyjmując wysokości jednej stawki na kwotę 20 zł. W dalszej części wyroku Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat i zaliczył mu na poczet tego środka okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 16 listopada 2013r. W ostatnim punkcie orzeczenia Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 390 zł w tym opłatę w kwocie 280 zł.

Przedmiotowe orzeczenie apelacją wniesioną w całości na korzyść oskarżonego zaskarżył jego obrońca. Orzeczeniu temu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych w przedmiocie stopnia szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu, a w konsekwencji nie uwzględnienie wniosku oskarżonego o zastosowanie warunkowego umorzenia postępowania,
2. rażącą surowość orzeczonej kary i środka karnego.

W konkluzji apelacji skarżący obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez zastosowanie warunkowego umorzenia postępowania, ewentualnie zaś o zmianę wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze przez odstąpienie od wymiaru kary pozbawienia wolności i ograniczenie kary do grzywny oraz złagodzenie środka karnego do 1 roku z wyłączeniem z zakresu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii (...).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest częściowo uzasadniona, w związku z tym na podstawie art. 437§1 kpk zaskarżony wyrok został zmieniony w kierunku proponowanym przez skarżącego.

Z uwagi na zakres apelacji, odnoszący się do całości wyroku Sądu Rejonowego, na wstępie należało odnieść się do sformułowanego przez apelującego błędu w ustaleniach faktycznych, mającego wpływ na treść zapadłego orzeczenia. Przeprowadzona kontrola instancyjna nie wykazała jednak, by Sąd I instancji dopuścił się w tym zakresie jakichkolwiek przeoczeń, czy uchybień. Sąd meriti bowiem prawidłowo i w sposób wyczerpujący ustalił i uzasadnił okoliczności sprawy, które nie budzą wątpliwości. Oskarżony w dniu 16 listopada 2013r w późnych godzinach wieczornych kierował samochodem marki F. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości. Przeprowadzone badanie urządzeniem kontrolno-pomiarowym do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu wskazało przy pierwszej próbie 1,13 mg/l, przy kolejnych próbach odpowiednio 1,20 mg/l i 1,21 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu.

Kontrola instancyjna wykazała natomiast słuszność zarzutów, w których skarżący zakwestionował dokonaną przez Sąd I instancji ocenę przesłanek sądowego wymiaru kary i środków karnych. W rzeczowej sprawie Sąd orzekający nie uchronił się od błędu w doborze sposobu reakcji prawno-karnej do wagi i okoliczności czynu popełnionego przez oskarżonego. Zważyć należy, iż zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić jedynie wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Niewspółmierność zachodzi zaś wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwo, nie odzwierciedla należyte stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary. Wymierzona oskarżonemu A. P. kara 10 miesięcy pozbawienia wolności wraz z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby i akcesoryjną karą grzywny nosi przymiot kary rażąco surowej. Kara ta nie czyni zatem zadość postulatowi kary zasłużonej i sprawiedliwej, bo nie uwzględnia należyte stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, wyrażającego się rodzajem

i charakterem naruszonego dobra prawnego. Jednocześnie nie realizuje w sposób prawidłowy celów kary, o jakich mowa w art. 53§1 kk.

Sąd orzekający uznał, że oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 178a§1 kk. Czyn określony w tym przepisie jest zagrożony alternatywnie karą grzywny, ograniczenia wolności, bądź pozbawienia wolności do 2 lat.

Z niekwestionowanego stanu faktycznego sprawy wynika, że oskarżony działał z zamiarem ewentualnym popełnienia przestępstwa. W dniu 16 listopada 2013r przebywał u swojej siostry zamieszkałej w O., gdzie wraz z nią i szwagrem spożywał alkohol. Po kłótni o majątek wszedł do samochodu i chciał wrócić do domu. Po zdarzeniu oskarżony przyznał się do popełnienia przestępstwa i wyraził skruchę.

A. P. jest przy tym człowiekiem niekaranym w przeszłości za przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Ma to tym większą wartość kryminologiczną, iż posiada on prawo jazdy kategorii (...) od blisko 28 lat, zaś uprawnienia wynikające z kategorii (...) od przeszło 14 lat. Pracując w (...) w O. i kierując autobusami nigdy dotychczas nie naruszył porządku prawnego.

Wzajemne połączenie powyższych okoliczności pozwalało Sądowi I instancji uznać, iż samoistna kara grzywny będzie adekwatna dla osiągnięcia jej celów wobec sprawcy. Przyjęcie odmiennej oceny w zaskarżonym wyroku musiało doprowadzić do wydania orzeczenia o charakterze reformatoryjnym. Sąd Odwoławczy dokonując stosownej korekty, wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 20 złotych każda. Jednocześnie liczbę stawek dziennych oraz wysokość każdej z nich, Sąd pozostawił na poziomie wyznaczonym przez Sąd Rejonowy i niekwestionowanych przez skarżącego.

W tym miejscu należy odnieść się do argumentacji zaprezentowanej przez apelującego i wskazującej na zasadność warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec A. P.. Sąd orzekający ma możliwość zastosowania tej instytucji w przypadku spełnienia wszystkich przesłanek wymienionych w art. 66 kk. Najistotniejszym wymogiem przewidzianym w tym przepisie jest to, aby wina sprawcy i społeczna szkodliwość popełnionego przez niego czynu nie były znaczne i właśnie jego na gruncie niniejszej sprawy nie spełnia inkryminowane zachowanie oskarżonego. Szczególną uwagę należy zwrócić na fakt, iż A. P. prowadził pojazd znajdując się w znacznym stanie nietrzeźwości. Stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu oznaczone w kolejnych badaniach wynosiło 1,13 mg/l, 1,20 mg/l oraz 1,21 mg/l. Stężenie to nawet przy dużym doświadczeniu oskarżonego jako kierowcy stwarzało wysokie niebezpieczeństwo wywołania znamienych w skutkach zdarzeń komunikacyjnych. Brak jest zatem możliwości, by społeczna szkodliwość czynu przypisanego A. P. nie była znaczna.

W przekonaniu Sądu Odwoławczego modyfikacjom wymagał również orzeczonej przez Sąd Rejonowy środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat. Zważyć należy, iż oskarżony posiada prawo jazdy od wielu lat, pracuje zarobkowo jako kierowca autobusu miejskiego, jest kierowcą z kilkudziesięcioletnim doświadczeniem. Dodatkowo wskazać trzeba, iż sam oskarżony przyznaje, że nie miał nigdy wcześniej kolizji, ani też wypadku, czemu Sąd dał wiarę. Dlatego też, uwzględniając właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia sprawcy przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, postawa oskarżonego wyraźnie wskazuje, iż orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat będzie wystarczające, aby spełnić ww. cele.

Skarżący obrońca słusznie podniósł także w apelacji, iż w realiach przedmiotowej sprawy nie istnieją dostatecznie uzasadnione podstawy, aby rozciągnąć obowiązywanie powyższego zakazu na wszelkie pojazdy mechaniczne. Przede wszystkim obowiązek wynikający z art. 42§2 kk orzekania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wobec sprawcy przestępstwa polegającego na kierowaniu w stanie nietrzeźwym pojazdem mechanicznym, jest ściśle powiązany z rodzajem pojazdu jaki prowadził sprawca popełniający przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, a także innych pojazdów, których prowadzenie przez oskarżonego mogłoby zagrozić bezpieczeństwu w ruchu lądowych. W przedmiotowej sprawie oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu wykorzystując prywatny samochód osobowy. Jego zachowanie w żaden sposób nie wiązało się z wykonywaniem pracy zawodowej. Logicznego i racjonalnego uzasadnienia nie znajduje zatem objęcie zakazem, prowadzenia pojazdów, dla których potrzebna jest

kategoria (...) prawa jazdy. Praca kierowcy autobusu (...) w O. wykonywana przez A. P. jest źródłem utrzymania dla niego i jego rodziny. Orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych doprowadziłoby jego do utraty pracy i stanowiło tym samym rażąco niewspółmierność reakcji karnej na jego czyn.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w sposób przedstawiony w sentencji orzeczenia. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy i zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty za postępowanie odwoławcze.

Z tych względów orzeczono, jak na wstępie.